

Kinderen van de revolutie

Ik werd geboren met een woord in mijn buik, zoals de meesten van mijn toenmalige landgenoten. Bij mijn geboorte was het nog geen wond – het bloeden begon pas toen ik zes werd en Iran verliet. Van de buitenkant was er weinig te zien van de ravage die ergens in mij begon te ontstaan, maar al van jongs af aan liep ik constant rond met buikpijn.

Hoe ouder je wordt, hoe beter je de geschiedenis begrijpt, terwijl die steeds verder van je af komt te liggen. Rond mijn tiende verschenen er bloeddruppels in mijn navel. Het woord had langzaamaan betekenis gekregen, waardoor het diepere sneden kon maken.

Ik was een kind van revolutionairen. Mijn ouders hadden samen met honderdduizenden anderen de straten van Iran overgenomen, de macht gepakt. Ze wierpen een dictatoriale monarchie omver en veranderden de geschiedenis. Ik was een kind van revolutionairen die de hoop koesterden dat zij een vrij, democratisch land zonder invloeden van buitenaf konden opzetten. Maar lang mocht die hoop niet duren; islamitische extremisten kaapten de revolutie en bleken dictatorialer. Met hun algauw bloederige handen trokken ze een grauwe deken over heel het land.

Niets van waar de generatie van mijn ouders voor gestreden had werd werkelijkheid. De verandering waar ze op hoopten bleef uit. Het besef daalde langzaam in dat het woord revolutie niet een zegen, maar een vloek was. Een vloek die je doorgaf aan je kinderen, want zij zouden onder het juk van de omslag moeten leven. Al hun ellende zou voortkomen uit die grote gebeurtenis, de revolutie. Ze zouden geboren worden met dat woord in hun buik, dat naarmate ze ouder worden langzaamaan begint te etteren.

En het zou niet uitmaken hoe ver de kinderen verwijderd zijn van hun vader- en moederland. Mensen zoals ik blijven voor altijd verbonden met dat stuk grond, wetende dat ons volk lijdt. Het woord in mijn buik is een herinnering aan het lot dat ook ik had kunnen hebben, was ik niet door wat geluk toevallig hier beland. Nooit kan ik zorgeloos leven, nooit zal mijn wond helen. Zodra de korsten opdrogen verschijnen er alweer nieuwe. Ik had geaccepteerd dat dat mijn leven is: dat ik altijd zou blijven bloeden uit een wond die voor anderen onzichtbaar is.

Dat veranderde een paar maanden geleden, op 16 september. Een jonge vrouw, Jina Mahsa Amini, werd vermoord door de zogenaamde moraalpolitie. Op haar begrafenis de dag erna begonnen de protesten, en elke dag die daarop volgde sloten meer mensen zich aan. Met kippenvel kijk ik vanuit Nederland naar beelden van moedige vrouwen, van roepende mensen die de geestelijke leider dood wensen, van schoolmeisjes die de regels trotseren en van de macht van de massa tegen een groepje bewapende militairen. Maar ik kijk ook naar hoe

mensen in elkaar worden geslagen, geschopt, hoe er op ze wordt geschoten. Ik zie tanks steden inrijden, ik zie de littekens van martelingen en hoor verhalen over vermiste geliefden.

In mijn buik gebeuren vreemde dingen. De wond lijkt groter te worden, gapender. Maar ook compacter en hechter. Het bloeden lijkt soms te stelpen en dan weer hevig te beginnen. Het doet pijn maar soms ook niet, het lijkt alsof mijn wond voelt:

Er is een revolutie gaande. Er is geen weg terug want de jonge demonstranten hebben onherstelbaar de orde veranderd. Ze voelen het allemaal als ze de straat op gaan, hoe er in hun buik iets groeit en dat niemand hun eisen kan tegenhouden.

Kinderen van de revolutie zijn zij, kinderen van revolutionairen die zelf revolutionair geworden zijn. Het woord waarmee ze geboren zijn blijkt geen vloek, maar een zegen. Ze weten hoe ze een regime omver moeten werpen en kennen geen angst voor pijn want ze hebben altijd al geleden. Het zal ze lukken, hoe binnenkort weet ik niet, maar ze zullen zegevieren. En hun hoop zal ditmaal niet tevergeefs zijn, want ze hebben geleerd van de fouten die hun ouders maakten. Het zal zo goed als onmogelijk worden om hen hun vrijheid af te pakken.

Uit mijn wond is iets beginnen te groeien. Een kleine kiem heeft wortel geschoten in de korsten die stevige aarde zijn geworden. Zat er in de wond altijd een zaadje verstoppt, begin ik me af te vragen.

Elke dag kijk ik omlaag naar mijn navel. Volgens mij zag ik vanochtend het topje van het eerste blaadje dat zijn weg naar buiten probeert te vinden.